

— Huru var hans förhållande till hr David Labansson?

— Mycket besynnerligt! Labansson kom rätt ofta hit och blev väl emottagen, men nästan varje besök slutade med att de kommo i gräl med varandra. Och i judens frånvaro hörde jag morbror flera gånger fälla sådana yttranden om honom, att jag måste tro att han rent av hatade honom. Men ändå — — —

— Ändå ville han att ni skulle gifta er med Labansson, inföll Alf Grane.

Hon rodnade.

— Ja, sade hon, är det inte besynnerligt?

— Kanske icke så besynnerligt, som ni föreställer er, fröken Sköldberg. Det torde nog kunna förklaras.

— Om ni, hr notarie, kan lösa denna gåta, som jag mycket grubblat över, så gör det.

— Även om jag därigenom skulle rubba den goda tanke jag antar att ni hyser om er morbror och, efter vad man sagt mig, välgörare?

— Ja, även i så fall, ty jag vill veta sanningen, svarade hon i fast ton.

— Nå väl, återtog han, jag skall göra er till viljes. Helt visst fanns i herr Appelbloms förflutna liv en mörk punkt, varom herr Labansson genom sin fader ägde kännedom och begagnade till penningutpressning och annan maktutövning gent emot denne. Jag vet att så är förhållandet. Och denna makt ha de båda skurkarne begagnat sig av även i äktenskapsfrågan. Däri ligger ock förklaringen till herr Appelbloms ständiga grämelse.

— Min morbror skulle ju således ha varit en förbrytare, anmärkte hon i nedslagen ton.